

מסורת הש"ס

(א) גיר' הערוך בערך כו
ניכו חז], (ב) שצת קטו:
ש"נ], (ג) נדרים 5; (ד) [דף
לא], (ה) (ס"א לביס),

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מפני שאנו
כו' לרמז צרתה ודאי:
(ב) ד"ה יעשו וכו' לבעול
ולהתנהג צה מנהג:

מוסף רש"י

הובא בעמוד קודם.

תום' חד מקמאי

תניא יבמה שאמרה
נתחן ל' לא נבעלתי
יין שהוא אומר בעלתי
שואמר לא נבעלתי
ופכן אותו שיחלוץ לה
יום מבקשים
לאחר ל' יום
ימינו שיחלוץ לה.
אמר האומרת נבעלתי והוא אומר
לא נבעלתי היז יוצאה
נגט פירוש לאחר ל' יום
אף. הוא אומר בעלתי
היא אומרת לא נבעלתי
ועפ שחור ואמר
עצלה צריכה גט וחליצה.

[illegible][illegible]

מציאות. בזה הימננה: בשגיטה יואל. שנתן לה גט וקס"ד גט
גמור לציאתו הוא: היא אומרת נבעלתי. לאחר שלשים קאי: יואל
אם באלה הציאה היה בגט דהיא נאמנת דכולי האי לא מוקים:
לציאתו משום דלמיר בעלתי ולאחר שלשים יום איהו

ממהימן: וחלילה. משום דהיא שויתה
לנפשה חתיכה דאיסורא. ומדקאמר

גט מכלל דבאין לה גט
ועסקינן ואמאי קמני רישא כופין
לגחלון ניכפניהו לייס: אמר רבי
אמאי לעולם בשגיטה צידה והכי
קאמר צריכה חליצה עם גיטה ואע"פ
דקמני אמזקשים קאי וה"ק אע"פ
שסחור ואמר לא בעלתי דאיכא למימר
כופין הואיל ומודה אפי' אין כופין
אלא צריכה חליצה ואי לא בעי למיחלץ
כיפין אמזקמין אדציבוריה קמא
הואיל ולאחר שלשים יום הוא: גט

לעולם צריכה גט אחר. ונפסקה עליו לפיכך לא נכפינו לייבם וכיוון דלמחר בעתלי צריכה גט לציתמו קדיש ביאה אחר הגט והשתא מסתברא ואומר לא בעלתו ואיכא למימר לא שחזר וציתמו עובדא לא אלף חילתי אפי' ביה ציאו גטו: **שיטה מודים.** שלא נבעלה ומעיקרא אמר בעלתו: הוין כך צרה מהו יבמה שנכנסה היבם ונפטרה צרתה ואמרה יבמה גלאחר זמן לא נבעלתי מהו ליאסר צרתה מפני דיבורה של זו: **מפני שאינו כופין ומצקשים.** לצרכה דליהי שיטה נפשח חתיכה דליאסורא וצריכה צרתה (ה) ודאי לא מיתאסר בה מחזקה הכונן את האשה בעול לאלתר: **האומרים עמאה אני** לך.

נאמרה כהן שזמרה לבעלה נאמרה
נאמרה עליו וכתובתה לא מוסקה
נאמרה כהן מוקמין לה כפרים כפר
נאמרה: **השמים בינו לבינו**. גלוי
נאמרה לפניו שאין נוקק לי כדרך
נאמרה אדם ואין אדם עד להוכיח בין
נאמרה: **נעולה אני מן הייחודים**.
נאמרה היא שלא תיבעל ליהודים.
נאמרה נפשה חלויה נעלה ש"מ
נאמרה קשה לה ואנוסה היא לפיכך

ונוטעלע כחוצה: **נוסנס עיניו בחרה**. ותלך למקום שאין מיררין בה
הניא ראה לדריה. ואס לאו לא כל כמיה
יעשו דרך נקשה. ^(א) לבעל להמנהג זה
ליבס מהו. מי אסירא ליבס מפני נדר זה שגדרה
מי מסקא אדעמה דמיית בעלה. בלא זינס
קמי יבם ודורה נמי אדעמה דדייה ובעל וזו אלא
נמי לא מצי מיפר שאפי' בעל אין מיפר בקדומים
אסקה אדעמה ולא נדרה זו אלא לאסור
על כל מי שמתרת לו ע"י גירוש' בעלה ולהפיק דעמו של
יחשונה בנותנת עיניה בחרה כדי שימרתה לגרשה אצל אינס
ועומתה אפי' אחר גירושין לא נתכוונה ומותרת לו אים
איו בעלש' שהיה קרין להפר בעלל דלדעמה
הוא להפיר דררה וליקרי' הוא להפיר אצל' ליבס מותרת בלא הפרה:

מבקשין
גיטת לראיה כי לא תוכל להנשא על פי חליצה בלבד. ר"י: ה"ש
בשאר בני אדם ולא נהירא דבשלהי נדרים (דף 65.) מפרש בגמרא
למקום וימן להם בנים ור"ח פ"י ישנה סעודה ויפייסה וכן בירושלמי
מזי אסורה ליבם משום נדר זה דמסקה אדעתה דמיית בעלה ונפלה
מזי אסורא לר"ז על פירושו דפשיטא דאסרה נפשה אבל היהודים עודו מאי אי
הלא היא מותרת לו על כן נראה לו לפרש דמיבעי ליה אי מסקה
לאסור עמה על ידמה כמו על בעלה וקאמר דר יבם אינו כבעל
שיחלוק לה ושמאלא אמר יבם הרי הוא כבעל ומבקשין שיחלוק דמס'
הדרן עלך

[illegible]

(א) נראה דל"ל הרי הוא כבן

בית שמאי פרק שלשה עשר יבמות

ק"ב.

הדין אומרת נבעלתי והוא אומר לא בעלתי ויציא בנמ. פי' צקונט
לאסחר שלשים יום קאי וכן נראה דומיא דסיפא דהוא אומר
צבעלתי והיא אומרת לא צבעלתי אעפ"כ רביה גט וחלילה והיינו
דוקא אחר שלשים צמוד שלשים משמע צרישא דלניה רביה גט

דקמתי כופין אותו שיחלון ולא קמתי
וצריכה גט וז"ה דהך צבא נמי דהיא
אומרת נבעלתי אלאלהיך שלשים יום
קאי אבל בתוך שלשים יום צריכה
חילוני דלא בתוך שלשים נמי קאי
ליתמייה נמי לעיל גבי תוך שלשים
שלא נטעה להעמידה דוקא אלאלהיך
ל' כמו סיפא ולפי זה לא יתכן הא
דלמך צמקון וכי מפני שאנו כופין
ומצקשים נאסור לרעה ופירש צקוננ'
וכן ר"ח וכי מפני שאנו נאסרין
שלשים ומצקשים ארבע שלשים וצריכה
צדקה ואמרו שריף צדקה צמון

שלישם הא' ליהי גופה כי אמרה
נבעלתי בתוך ל' בעיל חליצה וכו"ש
זרמה ללא קים לה בבעילה כמותה
שיש לנו לאוסרה בלא חליצה אלא
נראה לזרמה לא שריא כסמון אלא
אחר ל' דוקא וכופין היינו כי אמר
בעלתי וחזר ואמר לא בעלתי דומיא
דסיפא בדרייתא אבל כשלא אמר
מתחלה בעלתי אלא שניהם מודים
מתחלה ועד סוף שלא בעל אפילו
אחר ל' לא שריא זרה דהא משמע
כסיפא דוקא כשלאמר מתחלה בעלתי
זריכה גט אבל אם אמר מתחלה לא
בעלתי אינה זריכה גט ולא יתכן
שמהא מותרת הזרה כששניהם מודים
שלא בעל ולהחזיקה כדאי בעולה
כיון דליהי לא בעיא גט ומיהו י"ל
דליהי נמי בעיא גט אפי' שניהם
מודים שלא בעל והא דנקט והוא
אומר בעלתי וחזר ואמר כו' ה"א
אפי' אמר לא בעלתי בעיא גט אלא
לא נקט אמר בתחלה בעלתי אלא
לאשמועינן דאפי' הכי כופין אותו
לחלוץ ולא כמו שפירש קונטרס
ור"ח דלין כופין ועוד יש לפרש
דכסמון שריא זרמה אפי' תוך
שלישם כמו שפירש קונטרס ור"ח
והוא אומר לא בעלתי קאי נמי אמוך
שלישם וכן סיפא דהוא אומר בעלתי

קיימא נמי אמת' ל' ופ' שנים מודים שלא בעל צריכה גט בהדי חלילה אפי' תוך שלשים ולא דוקא נקט הוא אומר בעלמי דפי' ויריבא דקמי' כופין אותו לחלוץ ה"ה דגט נמי ציעא דקדמי' בסיפא אלא אכתי לא אמת' לאשמועינן מקדמי' דגט בהדי חלילה אלא דין כפייה ובקשה דחלילה ומחמת שפי' הנשואות שפ'י' נראה לאסור הנהר עד לאחר שלשים וכן אם לא יודו שנים צעל ומהצריך גט לנכוסה אפי' תוך שלשים אפי' שנים מודים שלא בעל:

אמר ר' אמי. לא בעי לאוקומי הך משנה כמשנה אחרונה (לעיל 97 ע"ב): דמנות חלילה קודמת ולכך כופין לחלוץ

לדאמאנטי קאָי ומתניתין דאִיירי דיניי יבוס לפי משנה ראשונה קיימא:
אמר רבי אמי צריכה חליצה עם הגט. פ"י גיטא שהיה כבר ואם
תאמר וא"כ מאי הא דקאמי ואע"פ שחזר ואמר לא צעלמי
וחליצה אדרבה היא הנותנת דכיון דלא צעל צריכה חליצה
ויש לוומר דהכי קאמר אע"פ שגמר לא צעלמי צריכה להיות צידה
בני רבנן. פ"י בקונטרס על וידוע שלשים שאין זקוק עמה
ירא דהיינו שאינו יורה כח: **יעשו** דרך בקשה. פ"מ מפלגו
גיבועא דהו נבולא אני מן היהודים מהו **גיבוע**. פ"י בקונטרס
גיה ואסורה לו או לא מסקה אדעתה ולא אסרה נפשה איש וקשה
בדבעל אינו כשאר אדם מביע ליה ועוד מאי קאמר ש"מ כופין כרצ
עמה לאסור נפשה על היבס ומבשין לחלוק או שמה לא עשה כדי
לא מסקה אדעתה לאסור עצמה איצמה כמו על צעלה ולכך כופין
אדעתה לאסור עצמה על יבמה. כן נראה לי שיעקר לפי שטה זו:
ית שמיא

למשמאל דא שמואל גופיה הוא אמר האב הבן היר הוא בעל שאין כופין ליתן לו וכן הבנים לעליה דא דאמר הבן אני בעל הקדמון ההם אין כותבין גזר מרד על שומרת הבן ואם ואם היינו שומרים כבודרת א"א קשיא דשמואל דאמאי שתיק גזרמא מניה אלא ליתא דאמאי דאמאי שומרים כלל ולא שפיעין מניה אלא לאחר מיתת בעלן אין כופין אותו לחלוץ כפשהו מדמיתין אותו (והא אלא) סייעת בכופין ומבקשין דאכל כלל ואין דבריו ל"ה וניא ק"ל דבריו אלא כללם אחריו כלל בחבונה כלל בכופין ומבקשין וליבא אתו מרדמיה. כלל מן שקשה שמואל א

ב. מסתברא מהך ברייתא ואולי דר"ל דשמואל אמר לך דלא דמי למחני'. (ג) ע"י בספר הזכות להרמב"ן ז

עין משפט
נר מצוה

מגן אבגד מיי פֿע
מהל' יצוס הל' ה
סמגן עשין נא טוש"ע
אה"ע סי' קצו סעי' ו'
מוד' ה מיי פכ"ד מהל'
אישות הלכה כג סמג
עשין מח טוש"ע שם סימן
קטו סעיף ו'
מה ו מיי שם פכ"ד הל'
קו ופט"ו הל' טו
טוש"ע שם סימן עו סעיף
ז:

מז' ז מ"י פ"ג מהל' נדרים הל' ח סמג לאוין רמב טו"ש"ע יו"ד סימן רלד סעיף סח: מז' ז מ"י פ"ג מהל' יבום הל' טו סמג עשין נא טו"ש"ע אה"ע סימן קסה סעיף ב:

תום' חד מקמאי (המשך)

[illegible][illegible]

כופין אותו לחלוץ ופליג
פין ומבקשים דהא מתנית'
ליכא למשמע מינה דהויה
בל הפסדת כתובתה מלתא
דראה קצת דרב ושמואל לא
מזאל תירץ אבא מארי ז"ל

צֶרֶא"שׁ כֹּאן שֶׁהֶאֱרִיכוּ בֹזֵה.